

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Jan van Ginkel

Wat wil je nog meer?

In het nieuws van de afgelopen tijd is de voornaamste rol weggelegd voor fietsen, festivals, fairs en fipronil. Dat Drenthe zich vooral wil promoten als provincie van rust, ruimte en groen, vind je in de dagbladen en weekkrantjes even wat minder terug. Zowel de aankondiging als nabespreking van die f-side staat bol van superlatieven en er is altijd op zijn minst sprake van 'geslaagd en gezellig'. Behalve dan wat betreft die laatste f.

Wat mij opvalt, is dat er, zo niet al in de eerste zin dan wel in de tweede alinea, gepocht wordt over stijgende deelnemers- of bezoekersaantallen. Het heeft er alle schijn van dat deze cijfers het belangrijkste criterium vormen om een evenement een succes te noemen. De organisatoren juichen dat er - soms ondanks het slechte weer - opnieuw meer mensen zijn geweest. Vervolgens meldt men enthousiast er voor volgend jaar naar te streven dit record opnieuw te verbreken.

In en om Orvelte maken we regelmatig mee waartoe dit streven kan leiden: files en verkeersopstoppingen, wandelen over hoofden ... in Órvelte! Blijkbaar realiseren de organisatoren en de overheid (die vergunning moet verlenen) zich onvoldoende dat het dorp maar een beperkte draagkracht heeft. Naast het handjevol ondernemers dat belang heeft bij nog meer, leven er inwoners die voor het dorp hebben gekozen vanwege de kleinschalige charme, de smalle wegen en de historische sfeer. Een deel van deze bewoners is eveneens ondernemer, maar hoeft niet het onderste uit de kan.

Lezend dat de bestuurders van de grote steden vinden dat het aantal festivals zijn absolute maximum heeft bereikt en dat politie en veiligheidsdiensten daar niet nog meer en grotere evenementen kunnen behappen, houd ik mijn hart vast voor het platteland. Nu al is duidelijk waarneembaar dat festivals-in-het-groen als paddenstoelen uit de grond schieten en dat natuurorganisaties omwille van bekendheid en pecunia hun natuurterreinen maar al te graag openstellen voor massale bijeenkomsten. Dat het anders en evenwichtiger kan, bewijzen de organisatoren van het jaarlijkse KUNA-festival bij Taribush, Lheebroek. In de artikelen over deze kunstenmanifestatie geven zij aan dat zij, gelet op het gebied en het karakter van hun feestje, kleinschaligheid voorop stellen en de omvang dus beperkt zal blijven, een uniek geluid!

Blijkbaar zit groei in de genen van veel middenstanders. Bij hen lijkt het niet aan de orde om stil te staan bij de leefbaarheid voor de bewoners en bij de mogelijkheid van een originele beleving van het dorp. Wie dat wel doet weet: minder is meer.

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orveltejournaal

En daar zit de overeenkomst tussen de fff en fipronil.

Door de malaise van dit moment gaat alle aandacht uit naar financiële gevolgen voor de getroffen pluimveehouders en wordt er elke dag geharreward over schuldigen, verantwoordelijken, normen die absurd zouden zijn, onnodig dierenleed door ruiming enz. Ik wil de persoonlijke drama's in deze niet tekort doen, maar zou liever een grondiger discussie zien. Over dat wij met zijn allen deze sector (en de landbouw algemeen) op een vlucht vooruit dwingen, de banken, verwerkende industrie en supermarkten voorop. De vlucht vooruit, dat mag duidelijk zijn, is meer ... groter ... nog meer. Deze tegennatuurlijke ontwikkeling corrigeert de natuur met plagen zoals bloedluis. Maar dat mechanisme leidt niet tot bezinning. Makkelijker is het te grijpen naar de (gif)spruit: symptoombestrijding.

Vroeg of laat verliezen we die strijd echt, mede dankzij onbetrouwbare medemensen, oorlogswinstmakers die voor eigen gewin de kluit belazeren. Economisch belang staat boven de draagkracht van het milieu en welzijn van mens en dier.

De parallel met Orvelte dat uit zijn voegen barst is snel gemaakt.

Ondanks alle drukte die de recreatie-bio-industrie met zich meebrengt, vind ik het een saai en kaal dorp worden. Weinig dieren op de huisweiden, geen bloemetje in de berm. Desondanks geniet ik van de sfeer op rustiger dagen. Vooral dankzij het speelse lijnenspel van de grote rieten daken, van de boomgaardjes, de huiszwaluwen en de geur van brood en pannenkoeken, van de schemering of nevel tussen de bomen.

Op het Reijntjesveld, de heide ten westen van de dorpskom, geniet ik van de bloeiende struikheide en van de rijkdom aan kruiden. Parse heide, blauwe grasklokjes en zandblauwtjes, wit duizendblad en witte grasmuur, geel Sint-Janskruid en rood aangelopen schapenzuring zouden Vincent van Gogh doen watertanden. Veel van deze bloemen bloeien hier op bouwland dat plm. dertig jaar geleden uit productie is genomen. De schaapskudde en af en toe een maaibeurt zorgen ervoor dat deze landerijen open blijven en kruidenrijk worden. De natuur heeft hier een herkansing gekregen en geeft blijk van enorme veerkracht.

Wat wil je nog meer?